

Taxeringsreformen

Förslag till ny taxeringsförordning har nu framlagts för riksdagen. Det säges vara uppbyggt på grundval av 1955 års taxeringssakkunnigas betänkande, ett uttalande som för en fåkunnig lekman ter sig något överraskande, eftersom det inte är så värst mycket man känner igen från detta betänkande. Dessbättre. Förslaget torde nämligen i stort sett kunna sägas tillmötesgå rimliga önskemål från både de skattskyldigas och de praktiska taxeringsmännens sida, vilket sannerligen långt ifrån var fallet med sakkun- nighetbetänkandet, som väl närmast fick an-

ses som ett försök att organisera jakt på löntagare.

I förslaget har man släppt tanken på den våldsamma utbyggnaden av tjänstemannataxeringen främst i de fall, då taxeringen redan nu torde fungera i stort sett tillfredsställande. I stället sättes förstärkningen in på den punkt, där den bäst behövs, nämligen vid granskningen av de mera svårkontrollerbara deklarationerna. Taxeringsperioden utsträcker, vilket är behövt så länge även den enklaste rörelseidkare väntar med att avge sin deklaration till den sista mars, men icke

har Regeringsrätten fällt utslag i ännu ett tvättärende. Det gällde ett skrivbiträde (för övrigt i regeringsrådet Lundevalls utmärkta "Supplement till Skattehandbok" felaktigt klassificerad som sjuksköterska) som i sin tjänst hade att närvara vid operationer för att där upptaga stenogram. Hon måste då vara iklädd vit rock och fick själv bekosta tvätten av densamma.

Detta utslag synes helt strida mot gammal sedvänja men kanske den omständigheten, att det icke var vederbörandes så att säga normala arbetskläder det gällde utan endast skyddskläder för vissa speciella tillfällen, kan ha haft någon betydelse för bedömningen. Eller kanske rent av Regeringsrätten har ändrat inställning. Ja, tyvärr är det bara ett fåtal som vet detta och dessa lyckliga delar så sällan med sig av sin kunskap till oss vanliga dödliga.

Varför det skall vara på det viset har man litet svårt att förstå då man tycker, att åtminstone i så enkla fall som de här berörda, inga svårigheter borde möta för ett klart uttalande om vilka motiv som legat bakom Regeringsrättens ställningstagande. I avvaktan på en sådan tingens ordning får man väl försöka trösta sig med, att de nya generösare avrundningsregler som skall tillämpas i framtiden kanske kommer att minska antalet tvister på detta område. Helt ifrån dem lär man dock icke komma så länge nuvarande oklarhet råder.

E. S.

*

Förslag har framlagts om att mindre förmåner av angiven art ej skall efterforskas vid taxeringen.

Red.

över semesterperioden, då rätt lite torde ha kunnat uträttas, utan till halvårsskiftet. Det möjliggör även för kommunerna att få ett någorlunda fast underlag vid uppgörandet av sina stater.

Taxeringsnämnderna, d. v. s. deras ordförande avlastas en del rena rutingörsmål såsom sortering och längdföring, arbeten som visserligen är tidsödande men knappast kräver några större kvalifikationer. I övrigt synes arbetet i de lokala nämnderna komma att kunna förflyta på ungefär samma sätt som nu och de lokala nämndernas inflytande kommer alltså icke att försvinna, vilket nog kan kännas ganska tryggt.

Inte heller prövningsnämnderna skall undergå några mera allvarliga förändringar. Man har släppt tanken på den helt omöjliga muntliga föredragningen och icke beskurit dem på sätt som sakkunniga föreslagit. Däremot får i regel intendenten icke vara närvarande vid förhandlingarna, vilket torde vara ett framsteg. Vidare skall dessa nämnder bli rent dömande och förlorar alltså sin initiativrätt i de enskilda fallen. Å ena sidan innebär detta väl icke någon allvarlig beskärning av deras ställning, eftersom det förekommer så relativt sällan, att denna rätt utnyttjas. Det medhinner helt enkelt inte. Å andra sidan får det ju sägas vara en smula kuriöst, att prövningsnämnderna allt fortfarande skall utfärda anvisningar för ernående av en likformig taxering men berövas rätten att se till att taxeringarna verkligen också blir likformiga. Vidare införes det underliga stadgandet, att suppleanter ej får inträda utom vid förfall för ordinarie ledamot. I alla andra nämnder söker man ju i stör-

sta möjliga utsträckning förmå suppleanterna att infinna sig till sammanträdena för att de icke skall stå helt främmande för vad saken kan gälla, då de måste rycka in i stället för ordinarie ledamot. Men då det gäller kanske betydande belopp för den enskilde är det tydligen en fördel, om de saknar kännedom om arbetssätt och praxis. Nu förekommer det väl inte ofta, att suppleanterna är närvarande men i Stockholm är det regel och har visat sig vara en oskattbar fördel, då man därigenom haft tillgång till expertis på många olika områden. Det har kanske slagit för bra ut och bör därför förhindras.

En punkt, där många nog vill sätta ett frågetecken, är de föreslagna påföljderna vid utebliven deklaration. Nu består de i att vederbörande mister rätten att klaga hos kammarrätt och regeringsrätt. I stället föreslås ett bötesförfarande. Även om nu gällande bestämmelser är långt ifrån idealiska, kan man dock undra och troligen på starka grunder om vad som föreslås kan vara att föredraga. Det förefaller snarast tvärtom. Det måste leda till en massa besvär och ändock näppeligen leda till bättre förhållanden. De små inkomsttagarna kommer måhända att drabbas något hårdare men de stora snarast mildare. Ytterligare överarbetning på denna punkt förefaller icke överflödigt.

Nåja, riksdagen har ju ännu ej sagt sitt ord och läser heller icke komma att göra det förrän under höstriksdagen. Till dess kan man ju hinna tänka igenom de punkter, som vid första påseendet förefaller mindre rationellt behandlade.

Vanner